

σωσι. Λαμβάνει δὲ αὐτὰ διὰ τοῦ στόματός του καὶ μεταβάλλει τὴν θέσιν των ἐκ διαλειμμάτων ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς φωλεᾶς πρὸς τὰ ἄκρα καὶ τὰνάπαλιν. Γίνεται δὲ τοῦτο μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν εἶνε ἤδη ἱκανῶς ἀνεπτυγμένα, ὁτὼ ἡ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν διάτρησιν τῆς φωλεᾶς, καὶ εὐκόλως ἀποδιδράσκουσι διαφεύγοντα τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Τότε δὲ καὶ αὐτὸς καταλαμβάνει ὅτι τὸ ἔργον του ἐπερατώθη, καὶ ἀναπαύεται χαίρων διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη ἰχθύων ἄγνωστα ἡμῖν θὰ κατασκευάζωσι βεβαίως φωλεᾶς. Ὁ φυσικὸς Ἄγαθης ἀνεκάλυψε δείγματα τοιαῦτα ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων τοῦ Ὠκεανοῦ, ἤτοι φωλεᾶς μεστὰς ὠδῶν ἐπὶ χόρτων ἐπιπλεόντων.

Πῶς νὰ μὴ θαυμάσῃ τις βλέπων τοιοῦτον ἐνστικτον, τοιαύτας πατρικὰς μερίμνας ἐνδεδεχεῖς καὶ μεγίστην δεξιότητα ἀποδεικνυούσας; Τοῦτο δὲν εἶνε μία ἔτι ἀπόδειξις ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ὡς μήτηρ φιλόστοργος φροντίζει περὶ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ὄντων, καὶ αὐτῶν ἐκείνων, ἅτινα ἡμεῖς ἔνεκα τῆς ἀδυναμίας καὶ ἀμαθείας ἡμῶν νομίζομεν ἐστερημένα πάσης τοιαύτης;

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ.

«Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μύρμηκος, εἶπεν ὁ Δάρβιν, εἶνε τὸ θαυμασιώτατον ὑλικὸν μόριον ἐν τῷ σῶματι, θαυμασιώτερον ἴσως τοῦ ἐγκεφάλου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου».

Οὐδὲν παράδοξον ἐπομένως ὅτι τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν φυσιολόγων ἡ προσοχὴ ἐστράφη ἐπιμόνως εἰς τὴν μελέτην τοῦ βίου καὶ τῶν ἔξεων τῶν μικρῶν νοσημόνων ζωῶν, ἅτινα φαίνονται ὅτι πραγματοποιοῦσιν ἐν μικρῷ τὰ πολιτικὰ ὄνειρα τοῦ Πλάτωνος καὶ τὴν οὐτοπίαν τοῦ Θωμᾶ Μώρου.

Πράγματι, ἐνῶ ἡ τῶν μελισσῶν πολιτεία φαίνεται ὅτι ἀποκλίνει πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν, διότι ἡ βασίλισσα καίτοι οὐσα αἰρετὴ συμπαρασύρει καὶ διευθύνει ὁλόκληρον τὸ σῆμα, ἡ πολιτεία τῶν μυρμηκῶν εἶνε καθαρῶς δημοκρατικὴ, ἡ μόνη ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ, ἥτις διατελεῖ ἥσυχος καὶ ἀδιετάρακτος. Πολλὰς τοιαύτας μυρμηκοπολιτείας εὔρεν ὁ αἰδέσιμος Mac Cook ἐν ταῖς Ἀλλεγαρίαις ὄρεσι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς συναποτελουσας ὁμοσπονδίαν, ἡ δὲ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη περιγραφή τῆς ὁμοσπονδίας ταύτης θὰ ἡδύνατο κάλλιστα, ὡς παρετήρησέ τις, νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς αὐτῆς ἡπείρου, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ μύρμηκες εἶνε λαὸς ποιμενικός.

Ὅπως ἡ μέλισσα, οἱ μύρμηκες ὑπεραγαπῶσι τὰς σακχαρώδεις οὐσίας, τὸν γλυκὺν χυμὸν τῶν καρπῶν καὶ ἄλλων φυτικῶν οὐσιῶν, καὶ ἀναζητοῦσιν αὐτὰ πανταχοῦ. Ἀλλὰ τὴν συγκομιδὴν

τῶν μελιτωδῶν αὐτῶν χυμῶν δὲν ἐνεργοῦσιν οἱ ἴδιοι. Παρατήρησαντες ὅτι ἄλλα τινὰ μικρὰ ζωῶν καὶ ἔντομα, ἀφοῦ ἐκμυζήσωσι τὸν χυμὸν φυτῶν τινῶν, ἐκκρίνουσιν ἀπὸ δύο μικρῶν ὀπισθίων μαστῶν σακχαρώδη τινὰ ὕλην, ὅπως περισυνάγωσι πρὸς τροφήν των τὸ ἡδὺ τοῦτο μέλι καὶ ἐμποδίζωσιν ἄλλα ζωῶν νὰ ἐπωφελοῦνται αὐτοῦ, οἱ μύρμηκες ἐσκέφθησαν νὰ ἐξημερώσωσι τὰ ἔντομα ταῦτα. Καὶ λοιπὸν περιέκλεισαν τὸ μικρὸν αὐτῶν ποιμνιον, ἀνεγείραντες κύκλω φραγμὸν, δι' ἀπαγορεύεται αὐτοῖς νὰ ὑπερβῶσιν. Ἄλλως ὅμως οἱ μύρμηκες συμπεριφέρονται πρὸς τὸ ποιμνιον αὐτῶν μετὰ πραότητος καὶ φιλοφροσύνης ἐντελοῦς, ὅποιον ἴσως οὐδ' αὐτοὶ οἱ εὐδαίμονες τῆς Ἀρκαδίας ποιμένες ἐπεδεικνυον πρὸς τὰ ἑαυτῶν ποιμνία.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ταῦτα μόνα τὰ κατορθώματα τῶν μυρμηκῶν. Πολιτεῖαι τινὲς αὐτῶν ἐφθασαν ἕως καὶ νὰ ἀποκτήσωσι μόρφωσιν γεωργικὴν ὡς μαρτυροῦσιν αἱ ἐν Texas γινόμεναι παρατηρήσεις ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Lincecum. Ἐνταῦθα ὁ ἐπιστήμων οὗτος εἶδε μύρμηκας ἐκλεγόντας εἶδη τινὰ ὀρύζης, ἅτινα ἐκαλλιέργουν οἱ ἴδιοι, φροντίζοντες ἵνα καταστρέψωσι πάντα τὰ ἄλλα φυτὰ ὅσα ἐβλάστανον ἐν τῷ γῶρῳ τῷ προωρισμένῳ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ὀρύζης. Ὅταν δὲ ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ ὀρύζης ὅσον αὐτοὶ ἤθελον, διότι τὴν τροφήν αὐτῶν προτιμῶσι πάντοτε βρώδῃ μᾶλλον ἢ σκληρᾶν, ἀπεχώριζον αὐτὴν τοῦ ἀχύρου, ὅπερ ἔρριπτον μακρὰν, καὶ ἐναποθήκευον.

Κατόπιν ὧλων τούτων πολὺ δύσκολος βεβαίως θὰ ἦτο ὁ ἐπιχειρῶν νὰ διαμφισθητῆσθαι τὸν πολιτισμὸν τῶν μυρμηκῶν.

Α. Δ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἐφημέριος μικροῦ χωρίου ἀπαντᾷ καθ' ἑδὼν ἕνα συγχωρῆτην του, μεθύσον ἀδιόρθωτον.

— Μὰ ὡς πότε λοιπὸν, ταλαίπωρε, θὰ ἐξκολουθῆς νὰ ζῆς εἰς τὸ καπηλεῖο; . . . Δὲν καταθαβαίνεις πῶς καὶ τὴν υγείαν σου καταστρέφεις καὶ τὴ ψυχὴν σου κολάζεις; Ποτὲ δὲν σὲ εἶδα ἀλλ' ἄθης καὶ ἔς τὴν ἐκκλησίαν.

— Τί νὰ κάμω, δέσποτά μου, ἀποκρίνεται ὁ μεθύσος· ἔς τὴν ἐκκλησίαν τὸ πίνετε μόνος ἐσεῖς!

* *

Ἐν ὀμίλῳ κυριῶν.

Μία τις αὐτῶν ἀποτεινεται πρὸς ἄλλην.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητῆ μου Ἀσπασία, γιατί τέλος πάντων τόσον πένθος ἀκόμη. . . . Μοῦ φαίνεται πῶς πέρασαν δύο ὁλόκληρα ἔτη ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας σου.

— Περισσότερα μάλιστα εἶνε δύομισυ σωστά σήμερα· ἀλλὰ τί νὰ κάμω· ἔξερεις, τὰ μαῦρα ποῦ πηγαίνουν τόσον καλά!

* *

Ὁ κύριος Μ. . . ἂν καὶ μὴ ἐξεληθῶν ποτε τῶν Ἀθηνῶν, ἔχει τὴν ἀθῶν μανίαν νὰ παρουσιάζε-